

LEX Věstník

Ročník 12, číslo 1, r. 2010

PŘÁVA SE NEROZDÁVAJÍ, ALE BEROU !

Vážení členové Lexu, příznivci a přátelé

Tak jako každoročně si musím nad sebou povzdechnout. Zase to nevyšlo. To jsem se loni bil v prsa, že se polepším, že bude Věstníků víc, ale bohužel nic. Abych se vztekal, že mi nepošlete nic, co by se dalo použít jako příspěvek do Věstníku, tak z toho jsem už vyrostl. Takže to беру jak to je a pláč mě nějak přešel.

Tento Věstník bych rád napsal jako monotematický. Chtěl bych nějak popsat minulý rok a to, co nás čeká v roce letošním. Jenže, znáte mě. Já začnu u Žižky a skončím u letecké dopravy. Jsem hrozně ukecanej. Ale pokusím se držet se tématu.

Pro majitele zbraní nebyl loňský rok nijak dramatický. Dá se říci, že největší rozruch přinesl až na konci roku návrh zákona o přezkušování zbraní. Ale návrhy, aby každá zbraň byla periodicky přezkušována (podle mého ne moc rozumné návrhy Hospodářské komory ČR.) se do parlamentu nedostaly a byl klid.

Pokud bych měl popsat loňský rok, dal by se shrnout do dvou hesel. Krize a totální selhání politiků parlamentních stran. Krize má asi dopad na každého z nás. V tom nejlepším případě, jsme- li finančně zajištěni, máme jistě mnohem více starostí. Máme také jiné priority a naše hobby se odsouvá kamsi dozadu. To je vcelku pochopitelné. Jídlo a bydlení jsou důležitější než střílení. Ale krize snad jednou odezní. Tady je ale potřebné se zmínit o tom, že Lex stále, i v krizi, dává dobrý pozor na to, aby této situace nikdo nechtěl zneužít v náš neprospěch. Není vhodnější situace, než když pozornost lidí je upřena na zajištění základních lidských

požadavků. Pokud si myslíte, že teď přeháním, pak nejste důchodci a ani žádného neznáte. O důchodu, který by poskytoval prostředky na skutečně důstojný život se dá snad mluvit jen u důchodců, kteří sloužili u StB. Ale to jsem trochu odbočil.

Prostě, celý svět je krizi, jenže my máme to „štěstí“, že nemáme vládu se silným mandátem, nebo aspoň s vizí, co v době krize dělat. Stát s takovýmto vedením se s krizí vypořádává mnohem hůř. O to, že nemáme pořádnou vládu se postarali naši politici z parlamentních stran. A řekl bych, že rukou společnou a nerozdílnou. Vinit z toho jen ČSSD, která je bezesporu iniciátorem, by bylo dětinské. Podepsala se na tom sice nejvíc, jinou alternativu nenabídla, prostě zachovala se nejne zodpovědněji co mohla, ale bez notné podpory vnitřně rozhádaných ostatních stran by mnoho nez mohla. Takže jak jsem říkal, rukou společnou a nerozdílnou. Nepříjemným, a to je velmi slabé slovo, spíš katastrofickým důsledkem pro tuto dobu, jsou volby do parlamentu. Demokratické volby. Ale nedá mi to, abych nevzpomněl na Platona. Jeho povzdech, že zase vyhrála většina a ne ti lepší, je pro tuto dobu velmi výmluvný a ilustruje některé průvodní jevy demokracie. Hlas kořaly a povaleče, který je taktak svéprávný na úrovni hospody páté cenové skupiny má ve volbách stejnou váhu, jako hlas univerzitního profesora. Být anglickým lordem, povytáhnul bych obočí a poznamenal, „velmi zajímavé“. Nejsa anglickým lordem, tak si můžu leda povytáhnout kalhoty a poznamenat, že máme holt hentů sakra demokracii. Na druhou stranu, chodit volit s potvrzením o výši IQ je stejná pitomina. Co to ale přináší? Politické strany chtějí volby vyhrát a tak naslibují třinácté důchody, zvýšení mateřské, proplácení nemocenské od prvního dne, zrušení poplatků ve zdravotnictví a pečené holuby se servisem až do huby. Ostatní strany na to v zápalu volebního lhaní také musí reagovat, tak slíbí to či ono, v nejlepším případě slíbí ústupky. A je velká většina lidí – voličů, kteří na to slyší. Absence základních ekonomických znalostí jim totiž brání pochopit, že to je –

- a) čistý populismus (čti pustá lež)
- b) aplikace systému – po nás potopa
- c) přímá a expresní cesta do pekel

Stát na to prostě nemá. Takže zase jsou dvě cesty. Buď po volbách, které nutně vyjdou tak, že bude třeba uzavřít koalici, vše svést na to, že koaliční partneři nám to neumožnili. Ze slibů pro voliče nezbude ani ta příslovečná ohlodaná kost. Nebo je tu cesta druhá. Ta by se uskutečnila, kdyby koaliční partneři hned od počátku deklarovali, že jsou ochotni plně

akceptovat sliby dané vítězem voleb. V této chvíli jsme svědky tragikomedie, kdy na dané sliby je nutno si půjčit. Jak jsem říkal, stát nemá kde brát a už dnes je hrozivě zadlužený. Musel by si půjčit další peníze. Což je tragédie. Už, abych tak řekl biblicky, v dobách hojnosti, jsme nebyli schopni splatit ani korunu z půjček. Spláceli jsme jen úroky z půjček.

V krizi je celý svět a do ekonomiky pumpuje zoufalé státní prostředky. Ale zadlužuje se racionálně – na podporu toho, co časem peníze přinese. My ne. My budeme pumpovat peníze do nesmyslných a ekonomicky šílených předvolebních slibů. Co to může přinést? Jen to nejhorší. Baval jsem se s člověkem, který ekonomice opravdu rozumí a ten mi potvrdil, že máme rázně nakročeno k státnímu bankrotu a budeme – li takto pokračovat ještě tři roky, je to tu. Státní bankrot má širokou škálu scénářů co bude potom. Všechny jsou katastrofické a všechny znamenají dramatické zchudnutí populace. Připomeňme si některé možnosti, které hrozí i nám. Prvním příkladem může být Německo dvacátých let minulého století. Nezvladatelná inflace, kdy výplaty mezd byly dvakrát denně, protože co platilo ráno, odpoledne stálo desetkrát tolik. Ceny běžného zboží v miliardách marek. K sedlákům se jezdilo nakupovat se zlatem, protože nic jiného nemělo cenu. Celkové zhroucení systému. Jako vedlejší produkt byl Hitler, NSDAP a druhá světová válka na čemž všem se podepsala hamižnost vítězných mocností první světové války.

Za další příklad může sloužit v devadesátých letech státem vyhlášený bankrot v Argentině. Stát nemá peníze na policii, důchody, úředníky, hasiče, prostě na všechny, které platí stát. Hrozivá devalvace tamní měny přináší neuvěřitelné ceny dovážených komodit, které není nikdo schopen platit. Občanské nepokoje na hranici občanské války. Taký veselý a možný scénář.

Vzpomeňme si na nedávné události v Maďarsku. Tam ani nemuselo dojít k bankrotu, stačilo aby se na veřejnost dostalo tajné prohlášení premiéra o skutečném stavu hospodářství, který byl podstatně horší, než se prohlašovalo. Pak komedie, kdy ukradli tank T 34 z jakéhosi památníku, vyrazili s ním na parlament a skončili tím, že jim došla nafta, hraničila s tragédií, kdy při nepokojích bylo zraněno mnoho lidí. Nepokoje, vedle drastického zchudnutí obyvatelstva, jsou průvodním jevem státních bankrotů. Nechci malovat čerta na zeď, ale pokud by

nás mělo tohle potkat, vsadíte si na to, že nám zbraně zůstanou ? To je ale jen na okraj, o tom psát nechci.

Rozumná analyza tedy říká, že ta strana, která si chce utahovat opasky nejvíc, tedy nejvíc nám brát, ta to s námi myslí nejlíp. Ale pozor, všechno má svá ale. Nás musí také zajímat, kamže to naše peníze jdou. A nezlobte se, ale strany „šibalů“ nebo „kmotrů“ mi dávají vcelku jistotu, že velká část mých peněz půjde do kapes kamarádů hlavounů oněch stran bez odpovídající protihodnoty. Nejde to jinak, strany už jsou tak prorostlé s podnikateli a opačně, že struktura těch vztahů je tak složitá a těžko viditelná, že to připomíná zasněžené praskliny na ledu. Vidět jsou až když se to někde proboří. Takovou malou ukázkou (ale opravdu malou) je karta Opencard. Až když to prasklo bylo vidět malou část té struktury, která ukazuje kam jdou naše peníze. Ukázkový byl i další postup. Jeden audit, druhý, třetí, znalecký posudek a to nejsme na konci. Po takovém čtrnáctém auditu, který už nikoho nebude zajímat (a o to přeci jde) se dozvíme, že původně se spletli a prodělek 888 milionů je vlastně zisk a nejspíš i to, že karta Opencard je i léčivá a že léčí od plešatosti až po tuberu. Jen naše peníze už budou v kapsách ví bůh jakých společností s propojením na ví bůh jaké strany. Jen tak mimochodem, audity také nejsou zdarma.

Tak jak jsem varoval vinit jen ČSSD ze svržení vlády, tak i zde varuji házet vše na ODS. Vzpomeňte si na Toskánskou dovolenou – mimochodem další důkaz jak jsou strany zkorumpované. S hlavouny ODS tam byl přeci i pan Urban z ČSSD, jeden z otců povolenek pro ČEZ. Tedy miliardového kšeftu. Jenže, báb ho, ten se omluvil a tím to jaksi vyšumělo. Udělal ze sebe moulu, který vlastně neví o co jde. No jistě, každý člověk má svou určitou cenu, jen by mě zajímala cena za kterou pan Urban dělá kašpara. Také každý člověk má právo jet na dovolenou kam a s kým chce. Ovšem, není –li politikem. Pak taková dovolená může vzbuzovat mnoho domněnek. A jak napsal francouzský myslitel J. Thoreau – „Někdy je domněnka velmi důležitá. Například najdeme – li v mléce pstruha“. Pak tyto domněnky hraničí s jistotou, s jistotou až mafiánského prorůstání politiky se kšeftem. A kdyby jen se kšeftem. Kauza „právníkem v Plzni, snadno a rychle“ vypovídá o prorůstání mafiánských praktik do všech sfér, které mají o čem rozhodovat. K tomuto tématu jednu poznámku jaksi pod čarou. V Anglii je zvykem oslovovat soudce – „Vaše Ctihodnosti“. Musela by se mi zkrivit huba, kdybych měl takto oslovit některého českého soudce.

Už mě nebaví vršit další důkazy korupce a morálního svinstva parlamentních stran. Známe je všichni. Jen u těch svých oblíbenců je bagatelizujeme. Ale ještě se musím zmínit o dvou věcech. Ne, že by tento článek byl natolik zajímavý aby zajímal někoho mimo Lex. Ale nerad bych, aby z něj profitovali komunisté. „Vidíte, všechny strany mají máslo na hlavě, jen my nic, my muzikanti s třešničkami“. Takže musím připomenout soudruha Dolejše a milion za loterijní zákon. A světe div se, soudruh Dolejš je lídrem pražské kandidátky. Dát si usvědčeného podvodníka za lídra, na to už je potřeba slušná dávka cynismu. Což značí, že KSČM je stejnou bandou zlodějů jako ostatní parlamentní strany. A také to svědčí jak a v čí prospěch se dělají zákony této země.

Věc druhá mě opravdu dost znepokojuje. Že se mladá generace takřka nezajímá o politiku není žádný div. Politik by měl být jakousi esencí člověka čestného a charakterního. Co mladá generace místo toho u politiků vidí by opravdu mohlo sloužit za ilustraci Lombrosovy knihy „ O typech zločinných “. Nejlépe se učí podle příkladu. To hlásal učitel národů, Komenský. Takže mladá generace se učí u našich „elit“ a to zruďné je na tom to, že tohle svinstvo, že tento korupční systém bere jako normu, jako cosi normálního. Ani komunistům se nepodařilo takhle zdevastovat a rozvrátit morální hodnoty, jak se to povedlo porevoluční plejádě politiků. To na to měli o dvacet let méně než bolševici. Opravdu, úctyhodný výkon

Ale abych se vrátil k tématu. Chceme – li aspoň trochu slušně žít, mít finanční možnosti na svoje koníčky, pak je nutné tyto mafiánské politicko – podnikatelské struktury rozbít. Je to černá díra, kam mizí naše peníze po miliardách. Policie to neudělá. Nemůže, je do tohoto systému také zapojena. Jen si vzpomeňte kolik rychlokvašených právníků z Plzně byli policisté. Tihle kapři si rybník nevypustí. Že by se o to pokusili čestní politici ? Čestný politik je contradictio in adjecto. Protimluv, když je čestný, nemůže být politik a když je politik, nemůže být čestný. Všem politikům parlamentních stran je společné jedno. Jeden jmenovatel, kde se sejde pravice s levicí. Až chorobná touha po penězích. Nejlépe to musí být speed money – rychlý prachy. Teď, hned a hodně ! To jim zajišťuje právě to propojení s podnikatelskou sférou a podnikatelům zase velmi lukrativní zakázky. Ten kdo prodělává jsme my. A to je potřeba

zpřetrhat. Když jsem řekl, kdo to udělat nemůže, měl bych také říci, kdo to udělat může. My sami.

Nebojte se, nevolám po pochodu na parlament a po defenestraci. I když přiznávám, že je to pro mě velmi lákavá představa. Chci vám pouze nastínit řešení a to se čte : Volby. Neděste se, nezbláznil jsem se. Teda zatím. Víím, že na začátku jsem je označil za katastrofu a teď vám je podstrkují jako všelék. Dovolím si to vysvětlit.

Volby, to je takový pomyslný účet, který se stranám vystaví. Jenže to, co mě fascinuje, ale lepší slovo je děsí, je ta netečnost k faktům jakou projevují voliči. Strany byly stokrát, tisíckrát prověřovány a vždy bez výjimky selhaly, ale lidi stejně dál a stejně ty samé volí. Kdyby vám v hospodě dali odporné jídlo, zvětralé pivo, obsluha byla arogantní a ještě by vás okradla, asi by vás tato hospoda víckrát neviděla. Přesně totéž dělají parlamentní strany, ale lidi je snad ze setrvačnosti stále volí. Strany na co sáhnou, to zkaží a proč by také ne. Vy, ať už pracujete na jakékoliv pozici máte odpovědnost za kvalitu své práce. Po tolika chybách by vás už dávno vyhodili, ale to politikům nehrozí. Je to naše chyba, že jim neumíme říci – dost a ven ! Je to stejné jako v tom hospodském průměru. Hospodu, která vás takhle podle podvede hbitě nahradíte jinou za rohem, protože hospod je mnoho. Se stranami byla dřív potíž. Středových a pravých byl dostatek, ale alternativu k ČSSD nebo KSČM abyste hledali v pravé poledne s lucernou. Přitom moderní levicový program není neslušné slovo, je to jen jiný (podle mě chybný, ale já nejsem neomylný) pohled na funkci státu. KSČM a ČSSD se vyprofilovaly jako levicové strany počátku dvacátého století. O to více mě překvapuje, že je lidi volí. Tedy, když si odmyslím všechny ty korupční průšvihy, které by je měly alespoň pro slušné lidi činit nevolitelnými. Vpravo to platí také a beze zbytku. Jenže časy se mění a objevují se nové hospody, tedy i slušné a moderní levicové strany. Takže hospod je dost, jen zvolit tu, kde vás neokradou a chovají se k vám jako k hostu. Pravých i levých malých neparlamentních stran je dost a rozumný člověk by je měl hned ze dvou důvodů volit. Za prvé – podnikatelé preferují ony speed money, rychlé prachy. Ty mohou dostat jen od parlamentních stran, ty rozhodují o lukrativních zakázkách. Proto jsou pro podnikatele neparlamentní strany nezajímavé a nejsou s nimi tak mafiánsky provázané. Tím jsou ony strany pro nás voliče čisté a v době krize nebudou cpát naše peníze do kapes kamarádů. Více zbude na důchody atd. A za druhé, horší už to opravdu nemůže být. Nedokážu si představit, co už by musela mít malá strana za

program, aby to bylo horší než to je teď. Takže když to nemůže být horší, pak každá změna vede k lepšímu. A to by měla být pro každého voliče základní informace. Chcete mít peníze na život, na své koníčky, na své zbraně ? Odpověď znáte. Jestli někdo věří, že se parlamentní strany očistí, že zpřetrhají své kontakty na kšeft, že začnou pracovat v prospěch lidí, pak mi nezbyvá abych vám připomněl co řekl čert jistému panu Čuperovi v jedné pohádce pana Wericha: „Tuhle pohádku jsem, pane Čupero, slyšel v roce 1911 v Předbořicích vyprávět jistého pana Podlísku. Všechno, pane Čupero, leč za kořena mě nemějtež.“

Katastrofa, ta co jsem zmiňoval na začátku, budou volby se standardním výsledkem jako doposud. Pak nám Bůh buď milostiv, jiná instituce už nás zachránit asi nemůže. Nevím jestli vám neuniknul vzkaz Fischerovy vlády vládě budoucí. Neměl by, je to velmi poučné. Zvyšte daně, šetřete na státním sektoru a hlídejte si veřejné zakázky. Je nutné to přeložit, protože jinak to je knížecí rada. Takhle poradit by uměl i prostý pasáček vepřů, na to není potřeba inteligentního a vcelku nezávislého premiéra, kterým pan Fischer nepochybně je. Překlad tohoto vzkazu zní – „ řítíme se do velkého průšvihy a víme o tom. Když s tím neprovedete tyto změny, pak to nesvádějte na nás, my to po vás zdědili“.

Jedno ponaučení na konec. Premiér Fischer má v průzkumech neuvěřitelnou podporu veřejnosti. Není to také náhodou tím, že není až tak moc závislý na stranách ? Není to také tím, že je to slušný člověk ? Není to také tím, že buranství je mu cizí, že se nepodbízí voličům, že je to po dlouhé době politik – nepolitik s noblesou vystupování ? Já si myslím, že ano. Což mě utvrzuje v tom, že vládnout by měl někdo, kdo má noblesu vystupování, slušnost je u něj samozřejmostí, ale hlavně, kdo je naprosto nezávislý na politických stranách, tedy není jimi volen. Přemýšlejte prosím, jestli není něco na prohlášení, že když strany myslí na své stranické pŮtky a prebendy, kdo má myslet na lidi ? Člověk vázaný na systém stran to asi nebude. Tento rok bude rokem voleb. Ale já bych to spíš nazval rokem volby. Každý z nás bude stát před volbou. Volit to staré a shnilé, nebo nové s určitou nejistotou. To staré vás svou plísní zničí, to nové svou nezkušeností vás také může zničit. Jenže na jedné straně je – může, na druhé ta jistota plísně. Já už rozhodnut jsem.

S.Gibson